

Αργύρης Αργυριάδης: Εθνικά υπερφίαλοι, κοινωνικά ηττημένοι

Δημοσιεύτηκε στην αντιεξουσιαστική εφημερίδα ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ φύλλο 21, Νοέμβριος 2005

Το τελευταίο καιρό γινόμαστε ολοένα και περισσότερο μάρτυρες μιας σειράς γεγονότων, τα οποία μέσα από την ασημαντότητα τους, ανεβάζουν ψηλότερα τον πήχη του υπερφίαλου εθνικοπατριωτικού μεγαλείου.

Οι «εθνικές» πρωτιές της Ελλαδίτοας, που ξαφνικό μεταμορφώνεται σε «Ελλαδόρα», στους πάσης φύσεως αθλητικούς αγώνες ή μουσικούς διαγωνισμούς, είναι πλέον η μονή περίπτωση ανάδειξης του εθνικού μεγαλείου. Ενώ την ίδια στιγμή, η κοινωνία, ηττάται σε πολιτικό, οικονομικό και ανθρώπινο επίπεδο.

Χρειάζεται μια Ελλάδα νικητής ως άλλοθι, για να συντηρηθεί ο μύθος και η νοοτροπία του Ελληναρά, αυτού του υπερβατικού όντος με το εθνικό μεγαλείο της χλαμύδας και του φιλότιμου της φουστανέλας. Το να ξαναειπωθεί ότι μια κοινωνία στην εποχή της ασημαντότητας της, επιλέγει τον πιο εύκολο δρόμο, αυτόν της κενότητας, θα ήταν απλά μια ακόμα γραφική κοινοτυπία, την οποία γνωρίζουμε όλοι

Άλλωστε ο εθνικός μεγαλοϊδεατισμός, κρύβει μέσα του μια ενδελεχή υποκρισία και μια γνωστική ασυμφωνία: αυτή της δικαιολόγησης του ένδοξου παρελθόντος, με το άδοξο παρόν και το πιο αβέβαιο μέλλον. Όπως σε όλες τις ψυχικές διαταραχές (ατομικές ή ομαδικές), η συγκάλυψη της, αναντιστοιχίας λειτουργεί ως εσωτερικός καταπιεστής. ο οποίος εξωτερικεύεται συλλογικά ως εθνικό ασυνείδητο.

Βρισκόμαστε λοιπόν σε μια χαρακτηριστική περίπτωση ψυχοκοινωνικής ασυμβατότητας. Από την μια έχουμε την εθνική χλιδή της Ελληνικής νίκης, με υπερήρωες, άτλαντες και τιτάνες. Και από την άλλη αποκρύπτεται η σκληρή καθημερινότητα της ανεργίας των απολύσεων της ανισότητας, του ρατσισμού, της ξενοφοβίας και της κοινωνικής υποχώρησης σε όλους τους τομείς, από δικαιώματα και κεκτημένα. Μόνο που αυτή η άγρια πραγματικότητα δεν ενδιαφέρει, ειδικά όταν δεν πλήττει τον εθνικό μεγαλοϊδεατισμό ενός Eurobasket ή μιας Eurovision.

Ο αθλητισμός -και τα τελευταία χρονιά οι μουσικοί διαγωνισμοί (χωρίς την ίδια επιτυχία)- αποτέλεσε ανέκαθεν το μεγαλύτερο άλλοθι για την ανάδειξη του εθνικού μεγαλείου, ο οποίος συντήρησε φασιστικές δικτατορίες, στρατιωτικές χούντες και – «λαϊκές» η αστικές δημοκρατίες. Όπως και ο πατριωτισμός έτσι και η εθνική έπαρση δεν θα υπήρχαν εάν δεν υπήρχε η φυλή, το έθνος και το κράτος ως ιδεολογικός μηχανισμός. Φυσικό η Ελληνική περίπτωση διακατέχεται και από κάποια στοιχεία μοναδικότητας σε σχέση με την φύση του εθνικοπατριωτικού μεγαλοϊδεατισμού της.

Οι Έλληνες έχουν μόνο ένδοξη προϊστορία, κρυμμένη μυθιστορία, ηρωική ιστορία και ασημαντο σήμερα. Για τα του παρελθόντος καυχιούνται αποκλειστικά, διάμεσου μιας

απροσδιόριστης, φασίζουσας αρχαιολατρίας. Στην συλλογική συνείδηση του Ελληναρά είναι ανεξίτηλα γραμμένη η ρήση που αποτελεί την κορωνίδα της εθνικής αυταρέσκειας και αυτοεπιβεβαίωσης: «Όταν οι Έλληνες έχτιζαν Παρθενώνες, οι άλλοι ήταν ακόμα στα σπήλαια».

Μόνο έτσι μπορεί ο σύγχρονος υπερελληνας, ο ήρωας του Βυζαντίου, της Αλβανίας, της μεταπολίτευσης, αυτός που κράτησε Θερμοπύλες, να ξεπεράσει το γεγονός ότι ξέμεινε πίσω στο παρελθόν. Ο σύγχρονος νεοέλληνας, μια μεταμοντέρνα μετάλλαξη δυτικών και ανατολίτικων πολιτισμικών στοιχείων κατά το δοκούν, δεν είναι στην πλειονότητα του παρά ακοινωνικός, απληροφόρητος, ανιστόρητος και ημιμαθής. Ο σημερινός Τσολιάς μπορεί να περηφανεύεται για το εθνικό του μόριο, κραυγάζοντας μόνο μπροστά στην τηλεόραση, παρακολουθώντας εκστατικό την κίνηση μιας μπάλας ή μιας χορογραφίας. Να κοινωνικοποιείται μόνο μετά την νικηφόρα λήξη ενός παιχνιδιού ή ενός διαγωνισμού, φωνάζοντας ακατάληπτα σεξιστικά ή ρατσιστικά συνθήματα. Και τέλος να αναπτύσσει μια αγελαία συμπεριφορά γύρω από πλατείες ή πάρκα. Ο αρχαιοελληνικός πολιτισμός σε όλο του το μεγαλείο!

Αλλά η νίκη και η επιστροφή των ηρώων με την πολυπόθητη κούπα ή το πρώτο βραβείο, είναι ικανή από μόνη της ως θεαματική εκτόνωση να συγκαλύψει τον σεξισμό, τον ρατσισμό και την φυλετική έπαρση που καλλιεργείται, όχι υπόγεια πλέον αλλά στο προσκήνιο του εθνικοπατριωτικού lifestyle. Μόνο έτσι μπορεί να δικαιολογηθεί η χρήση του «εθνικού συμβόλου» από καθωσπρέπει Ελληναράδες οπαδούς της εθνικής η υπερπατριώτες φασίστες που επικαλούνται την αναγκαιότητα της φυλετικής καθαρότητας, την απέλαση των μεταναστών, τους ξυλοδαρμούς όσων δείχνουν η είναι διαφορετικοί πολιτικά, σεξουαλικά, για μια απροσδιόριστη υπεράσπιση της εθνικής συνείδησης μέχρι θανάτου.

Άλλωστε ο φασιστικός υπερεθνικισμός δεν είναι άλλο παρά η αδιοχέτευτη λίμπιντο του κάθε πατριώτη. Αυτή η ξέφρενη εθνική βαρβαρότητα που μεταφράζεται σε ηρωισμό. Στην βάση αυτή, η βίαιη συμπεριφορά απενοχοποιείται έστω και αν αυτή τραυματίζει θανάσιμα πολλές φορές μετανάστες, νεολαίους και γενικά όσους φαίνονται διαφορετικοί. Ειδικά δε, σε περιπτώσεις όπου αυτή η πολυπόθητη νίκη δεν ήρθε, η βαρβαρότητα βαφτίζεται ως συναισθηματικό ξέσπασμα για να εκλογικευτεί στην συνέχεια με έναν πιο εύπεπτο τρόπο. Οι περιπτώσεις αυτές, που προσβάλλουν την κοινωνία και τον άνθρωπο, συνήθως όχι μόνο αποκρύπτονται αλλά και συγχωρούνται. ειδικά όταν γίνονται κάτω από την ελληνική σημαία ή την επίδραση της νίκης που είναι μόνο Ελληνική. Το ενδεχόμενο ήττας αποτελεί κατάφορα έναν ανθελληνικό δάκτυλο. Σε αντίθεση φυσικά με την γενική κατακραυγή, όταν για συμβολικούς λόγους καίγεται, σκίζεται ή καταστρέφεται η σημαία, ως πράξη ενάντια στον ρατσισμό, την καταστολή ή τον φασισμό. Ο συμβολισμός τότε γίνεται ασυδοσία και προβάλλεται ως δημόσια προσβολή.

Το ερώτημα πλέον δεν τίθεται για ποια Ελλάδα. Κάθε όψη του εθνικού μεγαλείου φαντάζει αποκρουστική. Η κοινωνία δεν έχει ανάγκη το έθνος, την φυλή ή την πατρίδα. Όλες αυτές, είναι έννοιες ξεπερασμένες και ανθρωποφάγες. Σε οικονομικό επίπεδο έχουν ξεπεραστεί από την κυριαρχία, αλλά σε ιδεολογικό επίπεδο διατηρούνται ως άλλοθι για

να θυμίζουν τον πάλαι ποτέ ισχυρό κοινωνικό ιστό του κράτους-έθνους. Η κοινωνία χρειάζεται να επανακαθορίσει τις ανάγκες της με βάση την αλληλεγγύη και την συνεργασία, με στόχο την απελευθέρωση της.

Ο εθνοκεντρισμός εκτός από υπερφίαλος ή γραφικός είναι κοινωνικό αποκρουστικός και πολιτικό αποτρόπαιος. Εάν η Ελλάδα θέλουν να είναι αυτή των Ελλήνων Χριστιανών, των γερμανοτσολιάδων ή των μεταδιδακτορικών χαφιέδων, αυτό δεν ενδιαφέρει παρά μια μικρή παρελθοντολογική μειονότητα, η οποία, αποχαυνωμένη, παρακολουθώντας τηλεοπτικές εκπομπές εθνοκοπατριωτικού telemarketing, περιμένει να ξυπνήσει ο μαρμαρωμένος βασιλιάς για να ξαναζήσει το μεγαλείο της. Φυσικά αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

Εάν κάποιος θέλουν η κοινωνία να μεταβληθεί στην Ελλάδα του ελληνορθόδοξου χριστιανισμού, αυτού του ιδιότυπου φονταμενταλισμού. που κάτω από τον μανδύα της αρετής προβάλλει τον κοινωνικό αναχρονισμό, τότε θα παραμείνουμε ΑΘΕΟΙ. Όσο ο εθνικισμός θα βαφτίζεται ως υπέρτατη κοινωνική αξία προτρέποντας στον διαχωρισμό των ανθρώπων βάσει του γένους, της φυλής ή του έθνους, θα συνεχίσουμε να παραμένουμε ΑΠΑΤΡΙΔΕΣ. Και φυσικά, εφόσον κυριαρχεί η δημοκρατία μια μικρής αστικής μειοψηφίας που σφετερίζεται την δύναμη των πολλών προς χάρη των συμφερόντων των λίγων, που βαφτίζει τους κοινωνικούς αγώνες τρομοκρατία και τους κοινωνικούς αγωνιστές τρομοκράτες, που στέλνει στην ανεργία μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, θα παραμείνουμε πολιτικά ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ.

Δεν χρειαζόμαστε φουστάνελα, τσαρούχι φούντα ή φέσι για να βρούμε το δικό μας μεγαλείο. Είμαστε όλοι εκτός του εθνικού οράματος και της συναίνεσής του. Είμαστε όλοι επισφαλώς εργαζόμενοι, άνεργοι, μετανάστες μα προπαντός είμαστε όλοι αντιστεκόμενοι και αλληλέγγυοι. Παραφράζοντας τα δικά τους υπερφίαλα «δυνατά και Ελληνικά» λόγια, μπορεί να μην είναι ακόμα ο «καιρός γαρ εγγύς». Αλλά όταν αυτή η στιγμή έρθει, δεν θα είναι για την επανίδρυση του κράτους-έθνους, αλλά για την κοινωνική απελευθέρωση. Αρκεί η ίδια η κοινωνία να το θελήσει. Αλλιώς θα παραμείνει εθνικά υπερφίαλη μα κοινωνικά ηττημένη.